

LEO ZADRŽOVAL DECH. Mihlo se po něm oslnivě bílé světlo baterky, tiskl obličej do vlhkého mechu a pichlavého borůvčí, celý se ještě víc přitiskl k zemi. Schovával se. Až do okamžiku, kdy se světelný paprsek otočil k betonové krychli a začal kontrolovat ji. Kontrolu provádějící muž vždycky třikrát po sobě všechno prohlédl ve směru hodinových ručiček. Leo zatím ležel tady, takový kousek od něho, jen pár kroků od kraje lesa, sledovat pravidelné mužovy úkony byla hračka.

Nejprve namířil baterku na zámek u bezpečnostních dveří a podíval se, jestli se je někdo nepokoušel vypáčit.

Pak obešel krychli a svítil si na její betonové stěny.

Potom se o jednu ze stěn opřel a chvíli kouřil, zřejmě odpočíval, chtěl mít jistotu, že to tady všechno vypadá jako předešlého večera. Dotýkal se ho jen vítr, který byl tady nahoře neklidnější než jinde.

Leo se znovu nadechl. Přesně takhle tu lehával sedm večerů po sobě. Stejně místo mezi dvěma holými kmeny, přesně v osm. Bez hnutí. Jen vítr, sova, která neustále houkala, a sem tam nějaký hmyz.

Až do chvíle, než se tu ukázal ten muž. Nejdřív přišel v osm dvacet dva, to bylo minulě pondělí, nejpozději dorazil dvanáct minut po deváté, ve středu. Tentokrát – Leo se zadíval na náramkové hodinky s červenými ručičkami – se objevil za pět minut devět, odřené volvo zaparkoval za spuštěnou závorou, přijel v jakémisi zprůměrovaném čase.

Zvláštní pocit.

Ležet pár metrů od tohoto místa a pozorovat každý pohyb člověka, který je přesvědčen o tom, že je tu sám. Muž v uniformě, který vdechuje kouř a má na starosti všechny vojenské sklady náležející tomu, co se nazývá Obranné území Stockholmu a má číslo 44.

Leo si upravil mikrofon na límci, natáhl krk, zvedl hlavu nad borůvčí a zašeptal:

„Cancerman opouští místo.“

Ještě stále bylo slyšet vrzání mužových holínek a mezi větvemi se silnou kůrou a řídkými křovinami se míhaly záblesky baterky. Brzy – až muž dojde na konec hrbolaté lesní cesty kolem Felixe, Vincenta a závory, nastartuje a odjede po silnici – se budou moct Leo s Jasperem zvednout a setkat před dveřmi z vyztužené oceli.

Příkop mezi lesem a plochou pokrytou štěrkem je plný vody. Když se odrazil a přeskočil ho, silná podrážka boty mu sklouzla do trávy. Rozhlédl se. V jedné ruce nesl těžkou brašnu a v druhé desku z hobry. Velká čtvercová štěrková plocha v lese a uprostřed ní šedá betonová krychle. Právě k ní mířil. Ke kesonu.

Odtamtud, z druhé strany, se blížil Jasper v čepici, na níž měl připevněné listí, a se smrkovými větvičkami ve vlasech, s podobně těžkou brašnou v náručí.

Nic si neřekli. Nebylo to třeba.

Leo hned položil desku o rozměrech šedesát krát šedesát centimetrů před dveře kesonu.

Svého času dlouho uvažoval o stěnách. Byl by to nejrychlejší způsob. Jenže zároveň by hrozilo, že až si na stěny posvítí baterkou Cancerman, hned si toho někdo všimne. Také by to bylo hodně slyšet.

Uvažoval i o střeše. Zdálo se, že by neměl být problém sundat kus plechu, stříšku proti dešti, penetrovat seshora patnáct centimetrů betonu a pak stříšku zase vrátit na místo. Porušené střechy by si při svícení baterkou nikdo nevšiml. Tohle by ale také bylo hlučné.

Ještě se nabízel třetí způsob. Podlaha. Působila by protitlakem, exploze by se odrazila od země a současně rozpínala směrem vzhůru. K tomu by stačilo menší množství výbušného prostředku a nezpůsobil by takový hluk.

Leo vytáhl z brašny několik desetin kilogramu trhaviny.

Plastická trhavina m/46. Osmdesát šest procent pentylu a čtrnáct procent minerálního oleje.

Klekl si a ve světle dvou čelových baterek uhnětl dvanáct čtyřicetigramových kuliček. Hmota byla odolnější a sušší než těsto na perníčky, které se prodává v samoobsluze v plastových ruličkách, mohl ji zpracovávat silou, byla odolná proti vlhkosti a úderům, a natolik stabilní, že se dala přistrkat do ohniště, aniž explodovala.

Stejně dobře mohl použít třináct, šestnáct nebo dvacet kousků.

On jich ale chtěl mít dvanáct.

„To asi nebude stačit.“

Jeden po druhém je umístil na hobrovou desku. Jako hodiny, čtyřicet gramů trhaviny pro každou hodinu.

„Bude.“

„Ale podle tabulky...“

„Armáda to vždycky nadhodnocuje. Jde jim jen o to zabít v boji. Snížil jsem to na půlku. Chcem se dostat dovnitř, ne to tam zdemolovat.“

Zadíval se na Jaspera, který několika rychlými pohyby složil rýč, který měl v brašně, a dal se do kopání. Díra přede dveřmi, které připomínaly dveře od trezoru, se s každým kopnutím zvětšovala.

Kousek trhaviny jako označení pro určitou hodinu. Kruh času.

Uvědomil si, jak je to směšné, strašně směšné, ale bylo to tak – žil v čase. Vždycky věděl, kolik je hodin, i když u sebe neměl hodinky. Čas v něm tikal, měl ho odjakživa v sobě.

To, co leželo v jedné z přihrádek brašny, vypadalo jako hrubý hnědý provaz.

Dva a půl metru dlouhá pentylová zápalná šňůra.

Had, který se proplétal po desce mezi jednotlivými kousky trhaviny. Když se pak dvanáctka spojila s jedničkou, jednička s dvojkou a tak dále, byl upevněn stříbrnou páskou, propojil kousky trhaviny po celém obvodu a vrátil se na dvanáctku, kde z něho zůstal viset krátký ocas – zápalná šňůra.

„Hotovo.“

Jáma pode dveřmi – *pod* podlahou kesonu – musí být tak hluboká, aby se do ní dala zasunout celá deska. Jasper, na kolenou a v předklonu, s rýčem hluboko v díře, se dál potil. Leo ležel vedle něho, pracoval horečně, navzájem si překáželi, rukama stočenýma do tvaru lopatek vytahoval to, kam rýč nedosáhl.

„Jdem na to.“

Každý chytil desku z jedné strany a kousek po kousku ji zasunovali dovnitř. Dávali při tom pozor, aby se dvanáct kuliček trhaviny nezadrhlo a aby konec zápalné šňůry byl tam, kde je třeba. Když si byli jistí, že čtverec zapadl pod dveře, že skutečně leží pod jedinou místností této malé stavby, zahrnuli ho seshora i po stranách štěrkem, dokud jím nebyl zcela obklopený a utěsněný. Leo myslel na protitlak.

„Spokojenej?“

„Jo.“

Hodiny výpočtů. Spousta dnů strávených sháněním materiálu. Týdny v holínkách a pod paží s košíkem na houby. Procházku po procházce mapoval, jak vypadá místo, které si švédská armáda vybrala pro mobilizační sklad. Když ho našel, v lokalitě, které se říká Kozí hřbet a nachází se v Botkyrce asi deset kilometrů jižně od Stockholmu, věděl: nebude muset dál jezdit po okolí, našel, co hledal.

Zbývá několik málo minut.

Vzal krátký konec zápalné šňůry, který čouhal z otvoru pod dveřmi, a přilepil ho páskou k roznětce, tu připojil na plus a minus elektrického kabelu a pak se snažil dostat co nejdál: běžel přes štěrkovou plochu a příkop zpátky od lesa. Druhý konec kabelu připojil k baterii z motocyklu.

„Felixi? Vincente?“

Mikrofon už si posunul, jak potřeboval, nyní totéž provedl se sluchátkem.

„Jo.“

„Je u vás čistej vzduch?“

„Je.“

Nehýbal se.

„Deset vteřin...“

Byl tu jen on a slabý vítr, víc nic.

„... a odpálím to.“

„Deset vteřin.“

Leželi bok po boku vedle červenožluté závory s plastovou cedulí NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN, pod plachtou přikrytou listím, mechem a trávou.

„A odpálím to.“

Vincent pevně svíral skoro metr a půl dlouhé pákové kleště.

Felix se od pasu nahoru trochu nadzvedl a podíval se na hodinky. Prstem si začal čistit sklíčko, které se ve vlhku zamlžilo.

„Devět.“

Otíral je tak dlouho, dokud neviděl na vteřinovou ručičku, a kývl na Vincenta. Ten byl nervózní, lapal po dechu takovým tím zvláštním způsobem: krátce, silně, opatrně.

„Osm.“

„Jsi v pohodě?“

„Sedum.“

Vincent neodpověděl. Na bratra se ani nepodíval.

„Šest.“

Chvěla se dokonce i slabá plachta na jejich zádech.

„Pět.“

„Nikdo sem nepřijde, Vincente. Jsme tady úplně sami.“

„Čtyři.“

„Chápeš to?“

„Tři.“

Přesunul ruku z jeho třesoucích se ramen na ruce, které pevně svíraly kleště.

„Vincente?“

„Dva.“

„Jen si to namlouváš. Nahoře je Leo. To on to naplánoval. Všechno bude dobrý, Vincente. Takhle je to přece lepší, ne?“

„*Jedna.*“

„Slyšíš? Je to tak lepší. Jsi tady s náma a... *víš*, jak to probíhá. Není to lepší, než kdybys seděl doma na pohovce a nic nevěděl?“

Zaduněl výbuch – hlasitěji, než očekával. Keson se zachoval jako rezonanční deska kytary. Jako skořepina, která zesílila zvukovou frekvenci čtyř set osmdesáti gramů trhaviny. Když se pak v jediné místnosti stavby roztrhla podlaha, rezonanční deska uvnitř zesílila ještě další zvuk: úder rozdrčeného betonu o strop.

Dohodli se, že zůstanou ležet a počkají pět minut.

Nešlo to.

Leo se složeným rýčem v ruce se plazil jako úhoř přes mokrou štěrkovou plochu. Nahlas se smál, nejdřív nevěděl proč, přišlo to samo. Smál se, což jinak u něho nebylo příliš časté, pak si klekl a vsunul pravou paži pod dveře kesonu. Necítil... *nic*. Opravdu tam byla díra! Rozložil rýč, odházел štěrk, aby otvor ještě zvětšil, namířil na něj čelovou baterku a zapnul ji.

„Jaspere!“

Obrátil se k lesu, zavolal příliš nahlas. Ale bylo to stejné jako se smíchem, nemohl si pomoci.

„Pojď sem! Pojď se podívat!“

Světlo čelové svítilny proniklo do místnosti bez oken. A tam? Strčil hlavu dovnitř. První písmeno, které byl schopen rozeznat:

K.

Panebože! Panebože!

Zasunul hlavu ještě kousek dál. Pomalu se před ním zvětšovalo další písmeno:

S.

Ty krááávo, to snad není možný!

Ještě kousek. A další: **P.** Vězel v otvoru, ale mohl natolik pohybovat zátylkem, aby viděl tu nejspodnější z na sebe narovnaných beden: **5.** U okraje rozbité podlahy byla nyní vidět skoro celá stěna bedny, **8,** bílý text na zeleném podkladu.

KSP 58

Kulomet, typ 58.

Jeho výpočty byly správné.

Tloušťka stěn, umístění, výztuhy v betonu – všechno *přesně* odpovídalo. Znovu se jich zeptal:

„Felixi? Vincente?“

„Co?“

„Zámek na závoře?“

„Snažíme se.“

„Fajn. Až to budete mít, přijedte s autama.“

Leo si přestal přidržovat mikrofon u úst a sluchátko si vyndal z ucha. Spojení na několik minut utichlo. Před akcí si ji společně prošli, krok za krokem, v přesném pořadí, jak je naplánoval. Dva leželi pod svahem blízko silnice. Dva nahoře, na kraji svahu, u betonové stavby, které chyběl kus podlahy.

Je čas udělat další krok.

Když se prokopávali pod podlahu, dotýkal se Jasperova ramena. Bylo to jako hloubit tunel, jako utíkat za války ze zajateckého tábora, prokopávat se pod ostnatým drátem. Kopali, dokud dovnitř nedostal hlavu až po ramena a paže a dokud silnými kleštěmi nepřestříhl výztuž v betonu, jeho skelet, který teď vypadal jako železná síť. Přestříhl ji, vypáčil ji; když se protahoval dovnitř, opřel se zády o zem – stejně jako před chvílí exploze – a rukama se vzepřel na okrajích otvoru.

Trochu si posunul čelovou svítilnu, která mu sklouzla po zpocených spáncích.

A rozhlédl se.

Postavil se, rozpažil. Nebylo to tu moc velké, bez problémů dosáhl na stěny i strop.

Dvakrát dva metry.

Paprskem světla namířil nejdřív na přestřiženou výztuž, která vypadala jako podivný keř – rostl z rozbité podlahy, jeho větve se ježily na všechny strany. Pak na stěny a na zelené dřevěné bedny naskládané na sebe.

„Kolik jich je?“

Tunelem se nesl Jasperův hlas.

„Hodně.“

„Kolik?“

Leo nahlas počítal.

„Jedna četa. Dvě. Tři. Čtyři...“

Celkem čtyřicet dva beden natřených armádní zelenou barvou.

„... sakra, celý dvě roty!“

Na Jasperovi, který byl stejně vysoký jako Leo, teď bylo, aby se také protáhl tunelem plným šterku. Pořád se při tom smál, stejně jako Leo, nemohl jinak. Stáli vedle sebe v krychlové místnosti, viděli betonový prach, jak při každém výdechu mizí ve tmě, jak se vlní ve světle baterek.

„Otevřem to teď, nebo až pak?“

„Jasně že teď.“

Ruka se opatrně dotýká bedny, která leží hned nahoře. Má hrubý, ne zcela rovný povrch.

Odklopit západky a zvednout víko šlo téměř samo.

Byl tam. Kulomet. **Hmotnost: 11,6 kg.** Leo ho nadzvedl a podal Jasperovi, kterému se trochu podlomily nohy, mírně se naklonil dopředu, čekal, že pod tíhou zbraně podklesne, ale nebylo to tak, nepřemýšlel, jen vykonával pomalé pohyby, které se oba dva naučili na vojně. **Délka: 1 275 mm.** Podívali se na sebe jako lidé, kteří spolu byli dlouho na cestě, najednou jsou v cíli a snaží se to pochopit. **Kadence: 600–850 výstřelů/min.** Dlouhé večery, kdy se Leo schovával v lese, noci, kdy si dělal náčrtky, aby zjistil, jaká je tloušťka betonových zdí, jaká je síla ve dvanácti kuličkách trhaviny, ten hrozný výbuch před chvílí, a teď oba stojí v místnosti, která ukrývá jiný typ nástrojů, které Leo potřebuje k tomu, aby se mohli pustit do jiného druhu činnosti.

„Kolik myslíš, že jich je? Odhadem.“

Leo se právě chystal otevřít další bednu. Zarazil se. Otázka visela za Jasperovým ramenem, částečně pokrytým bílým prachem.

„Nemusím nic odhadovat.“

Na háčku na stěně po levé straně visel papírek v plastovém pouzdře, na šňůrce vedle něj propisovačka.

„První řádek: 124 ks samopalů m/45. Druhý řádek: 92 ks automatických karabin AK4. Třetí řádek: 5 ks kulometů typ 58.“

Leo se otočil.

„Inventární seznam. Vojenský pořádek.“

Otvírali bednu po bedně a kontrolovali jejich obsah. Kovová těla zbraní, jedno vedle druhého. Dobře promazaná a pečlivě uložená.

„Jaspere, chápeš to?“

Leo strhl papír z háčku a přečetl si ještě jednou přesný soupis.

124 a 92 a 5.

Tentokrát četl dál, zadíval se na řádky o kousek níž.

A tam...

Pod obširným, strojem psaným textem, obsahujícím pravidla a pokyny, úplně dole...

„Toto místo...“

Všiml si toho až teď.

„... bylo zkontrolováno...“

Naklonil se ještě blíž k bílému papíru a k tomu, co na něm bylo ručně napsáno propisovací tužkou.

Čísí nečitelný podpis.

Nad ním rok.

A nad ním – přesné datum.

„... pátek 4. října.“

„Fakt?“

„To je skoro před dvěma tejdnama!“

„No a?“

Leo zamával papírem, uhodil se o strop.

„Tyhle dveře otvíraj a *vnitřek* kontrolujou jednou za sedm měsíců. Chápeš?
To znamená, že na tohle přijdou až za... pět měsíců a sedmnáct dní!“

„Tady Felix, volám Lea!“

Felix tiskl červené tlačítko mikrofonu – přepnuto na vysílání.

Zkoušel Lea volat několikrát, ale nedočkal se odpovědi, při každém dalším pokusu trochu zvýšil hlas.

„Opakuju! Felix volá Lea! Ozvi se!“

Pak čekal a doufal, že šramot, který konečně uslyšel, se vzápětí změní v Leův hlas. Stalo se.

„Co je?“

Tlumená rána. Tak zněla exploze, když k němu dolehla ze vzdálenosti sto sedmdesáti čtyř metrů a současně už zanikala ve větru.

Ústa blízko límce bundy.

„Jde o ten... zámek.“

Po tlumené ráně leželi pět minut vedle sebe pod plachtou a nehýbali se, jak jim to přikázal Leo. Tuto dobu by bylo možné odpočítat z Vincentových zatajených nádechů a výdechů, co výdech, to vteřina. Čekali tak dlouho, dokud si nebyli zcela jistí, že ho nikdo neslyšel.

„Zámek?“

„Jo.“

Pět minut. Podle plánu se poté měli pustit do největšího visacího zámku, jaký kdy viděli, s pomocí největších kleští, jaké se daly koupit – délka: metr a půl.

„Nemůžem dodržet časovej plán, protože...“

„Proč?“

„... máme problém.“

Leo se znovu protáhl otvorem pod kesonem, tentokrát nahoru, na šterkovou plochu. S tímhle nepočítal. Jestli se jim to nepovede otevřít, jde celý plán do háje. Seběhl po nerovné lesní cestě k mladším bratrům, kteří seděli každý u jedné strany zavřené závory. Na ní visel zámek, jehož ocelové oko mělo průměr čtrnáct milimetrů.

„Strašně mě to mrzí.“

Všimli si toho během teplého, jasného léta: začali být stejně vysocí. Tělo sedmnáctiletého kluka přesto nevypadá stejně jako tělo mladíka, kterému je čtyřiaadvacet.

„Leo... Fakt to nejde. Neovládnu to.“

Vincent pokrčil útlými rameny a rozhodil rukama, příliš dlouhýma, jako by k jeho tělu tak docela nepatřily.

Když ustupoval stranou, dívali se na sebe.

„Felixi, pojď, zkusíme to spolu.“

Leo se posadil na Vincentovo místo a rozevřel kleště, které měly držadla dlouhá jako nohy člověka, jedno z nich uchopil oběma rukama, zatímco Felix na protější straně sevřel druhé.

„Jdem na to, brácho!“

Oba se opřeli do příslušného držadla kleští, zuby náradí se zakously do oka zámku. Byli jako dva veslaři, kteří tlačili vesla k hrudníku, tlačili, tlačili, tlačili, a v okamžiku, kdy se jim prsty, ruce, paže a ramena roztráslly, kdy vykřikli, čelisti kleští rozlomily silný kus oceli na dvě poloviny.

První síť měli nataženou mezi dvěma osamělými břízami, druhou mezi hustými větvemi mladých smrků. Nacvičovali si to po večerech v garáži ve Skogåsu a naposled venku, u Drevvikenu, v přítmí, které se podobalo tomu, jaké panovalo právě teď. Strhnout maskovací síť, srolovat je a hodit do prázdného nákladního prostoru zvládli velmi lehce. Měli dvě červená mitsubishi, model pickup, vozidla, kterými jezdí řemeslnické firmy.

Zatímco Leo utíkal vzhůru svahem zpět, každý z bratrů nasedl do jednoho auta a projel mechem, borůvčím a kolem závory, která nyní byla otevřená. Felix měl řidičák dva měsíce, udělal ho na třetí pokus, ne proto, že by jezdil špatně, ale proto, že jezdil neustále příliš rychle; Vincent byl na získání tohoto průkazu ještě moc mladý. Vyjet do svahu jim netrvalo nijak dlouho.

Osm paží, čtyři těla, vzdálenost mezi nimi asi metr.

Jasper klečel v kesonu, podával zbraně vyhloubeným tunelem Leovi, kte-

rý klečel venku, Felix mu stál hned za zády, Vincent v nákladním prostoru vozu.

Vytvořili řetěz, každá předávka mezi dvěma rukama trvala vteřinu a půl.

„Dvě stě dvacet jedna automatickejš zbraní.“

Každý předmět, který opustil betonovou stavbu, měl být během šesti vteřin uložen ve voze.

„Osm set šedesát čtyři zásobníků.“

Leo se zadíval na hodinky s červenými ručičkami. Měli by to mít hotové za třicet minut a osmačtyřicet vteřin.

Zametli zbytky nečistot po výbuchu, ucpali otvor pod dveřmi z obou stran šterkem, upěchovali ho, ušlapali, sbalili si věci. Převlékli se, všichni teď měli na sobě modré montérky, košile stejné barvy a přes ně černé bundy s logem stavební firmy na rameni. Otevřeli závoru, projeli mezi sloupky, dva motory na volnoběh, Felix mezitím vyskočil s visacím zámkem v ruce, naprosto stejným, jako byl ten, který před nějakou chvílí přestříhli; dlouho sháněl takový, aby byl ze stejné číselné série, důležité bylo, aby do něj bylo možné zasunout stejný klíč, bez ohledu na to, že jím pak nepůjde v zámku otočit. Následujícího dne večer, až bude Cancerman poslouchat soví houkání, kouřit svou cigaretu a nahoře nad svahem se projde ve směru hodinových ručiček kolem skladu, tu všechno bude vypadat nedotčeně. Pedantsky sepsaný inventární seznam přece tvrdí, že vnitřek skladu, který už tak nedotčeně vypadat nebude, přijde někdo zkontrolovat až za necelého půl roku.

LEO SI NEUVĚDOMOVAL, že zpívá. A už vůbec ne to, že si prozpěvuje nahlas. U Hornsgatan, na Liljeholmském mostě, na dálnici E4 u Västerbergy, někde tam, v prostředním pruhu, uslyšel v autě svůj hlas.

Cesta z hlavního města směrem na jih, déšť.

Zapltil za kávu a bagetu v kavárně, která měla otevřeno už od rána, a pak jako první zákazník tohoto rána vešel do naproti ležící parukářské dílny Lidové opery a zvědavě sledoval tančící prsty, které natukávaly do zadní části plastové hlavy jeden vlas po druhém, zatímco mu mladá zaměstnankyně vysvětlovala, že používají pravé vlasy, asijské, a že je nakupují ve velkém, že je nejprve bělí a pak obarvují. V optice na rohu ulic Drottninggatan a Barnhusgatan si pak vyzvedl již vyzkoušené kontaktní čočky, obě o síle ± 0 , dostatečně velké na to, aby mu zakryly celou duhovku, aniž to na okrajích působilo kontrastně.

Rozhodnout se, jak budu působit navenek, ovlivňovat toho, kdo se na mě dívá.

Pohled do zpětného zrcátka. Modré oči a plavé narezlé vlasy. Měl její nos, o něco menší, ale hranatější, působil tvrdě, jako by chrupavka byla ze žuly. Oči, vlasy, nos – nikdo by za nimi neviděl cizince, a to ani z druhé generace. Malý hranatý švédský nos vzbuzoval méně otázek a méně pozornosti. Kdyby výrobkyně paruk nebo optik, které dopoledne navštívil v městě a zaplatil jim za zboží v hotovosti, měli poskytnout jeho popis, řekli by, že vypadal zcela tuctově.

Někdo, kdo vypadá zcela tuctově – a právě proto nebudí pozornost.

U Alby, kde se tři pruhy zúžily na dva, sjel z dálnice, projel kolem benzinky Shell a krásného kostela z dvanáctého století. Věžáky a asfalt byly vytlačeny loukami a lesy. Dvě minuty po silnici se sedmdesátkou, krátké přímé úseky a ostré zatáčky.

Zpomalil.

Byl na místě.

Závora, na níž Felix před pouhými sedmi hodinami vyměnil zámek a u níž za pouhých deset hodin zastaví šedesátník se svým volvem, projde kolem ní a zamáčkne cigaretu.

Měl by zase začít zpívat. Jen kdyby nepršelo. Déšť, který začal padat v noci a od té doby neustal, ještě zesílil, na čelní sklo dopadaly kapky a stékaly po něm. Pršelo také na čerstvě vykopaný tunel, přiměřeně velký, aby se do něj

vměstnalo mužské tělo, na tunel pod betonem, který jako by pocházel z války. Cancerman k němu půjde. Po šterku, který zakrývá otvor, budou šlapat jeho holínky. Utěsnili ho, udusali a zarovnali, ale nikdy by to nedokázali udělat tak dobře jako čas. Jestli nepřestane pršet, začne to místo zvolna klesat, erodovat, když na ně ten člověk posvítí baterkou, všimne si ho.

Potřebuju čas.

Nezjistíš to teď, neodvedli jsme špatnou práci, uvidíš za pět měsíců, až otevřeš dveře.

Potřebuju zavést způsob práce, který nikdo jiný nepoužívá, snažit se vytěžit co největší zisk, aniž by se tím zvýšilo riziko, vytvořit pracovní skupinu. Proto bych se tam měl zastavit. Měl bych vystoupit a zajít se podívat na otvor, který nesmí nikomu padnout do oka.

Tohle je to jediné, co by neměl udělat.

Kdo by měsíce plánoval, provedl odvážný podnik a pak by se následujícího dopoledne vrátil na místo činu? Jenom blázen.

Přidal plyn, jel stejnou cestou jako v noci, ve stejném autě. Bylo bez zbraní v nákladním prostoru o poznání lehčí.

Místní lidé i ti, kteří tudy jen projížděli, říkali budově, která se právě stávala, Modrý dům. Velká plechová stavba, krabice, která kdysi sloužila jako továrna – Truhlárna Stará Tumba. Leo zaparkoval na stejném místě jako v noci – předkem vozu u řídce rostlých křovin, co nejdál od široké průjezdní silnice, hned vedle velké, černě natřené a zamčené buňky.

Skvělé místo. Mohli tu nerušeně vyložit všechny zbraně, jednu po druhé. Není sem vidět ani ze silnice, ani z oken okolních domů.

Spuštěným okénkem k němu doléhaly důvěrně známé zvuky ze staveniště: hlasitě puštěné rádio, sprejování barvou, krátké zavrčení kompresoru, který stlačoval vzduch pro nastřelovací pistole. Zapnul si poslední knoflíčky na bílé košili, navlékl si kalhoty s lacem, protáhl si záda a vyšel ven.

Modrý dům.

Někdejší velká truhlářská tovární hala, která tu dlouho stála jako prázdná skořápka. Několik týdnů z ní vynášeli veškeré zařízení, pak ji přepažili, čímž vznikla dvě patra, poté izolovali, opatřili podlahami a přepážkami. Místnost za místností se vnitřek budovy měnil v malé samostatné jednotky, které jakýsi podnikatel zahrnul pod společný název Centrum Solbo.

„Tak co, udělal jsi všechno?“

Nikdy si toho nevšiml. Felixovy chůze. Jeho o tři roky mladší bratr se k němu blížil přes provizorní parkoviště a každým krokem se o něco víc podo-

bal svému tátovi. Potřeboval hodně místa. Chodidla měl dost vytočená od sebe, široká ramena, objemná předloktí se kymácela kousek před tělem, jako by chodil a naparoval se, i když to ve skutečnosti nedělal, působil nenuceně, jako někdo, kdo hodně dávno chodil po jejich bytě, který byl celým jejich světem; takoví už jsme, kopírujeme, dědíme a vypůjčujeme si.

Já jsem podobný mámě. Ty zase tátovi.

„Jak je, Felixi? Zajistil jsi, co jsi měl?“

„Myslím, že Gabbe nás při poslední výplatě vezme u huby.“

Felix mu dodával klid způsobem, který neuměl vysvětlit. Mělo by to být naopak. Jeho gesta a pohyby by ho měly znervózňovat, vadit mu.

„Je u nás a počítá každou pitomej hřebík.“

„Ptám se: zajistil jsi to?“

Jeho mladší bratr začal odepínat plastový kryt z nákladního prostoru druhého firemního vozu.

„Ty Gabbeho debilní kecý. Prej že nám může něco strhnout, když nebudem hotoví podle plánu. Je to prej ve smlouvě.“

„To s ním vyřeším. A co ty, zvládl jsi svůj úkol?“

Felix zvedl bílý plastový kryt.

„Oddělení 83. Myslím, že to byla ortopedie. Vyjel jsem s tím ven, Vincenta děsně rozbolela noha.“

Uprostřed nákladního prostoru stála široká dřevěná bedna s lesklými kovovými madly. A vedle ní, pod několika žlutými dekami s logem Krajské správy, složený invalidní vozík.

„Co opěrka na nohy?“

„Funguje.“

Zacouvali s oběma auty ještě blíž k černé kontejnerové buňce – takové, jaké stavební firmy používají na stavbách k uskladnění nářadí a technického vybavení – a odemkli na ní visací zámek. Když se otevřely dveře, mohli dovnitř nepozorovaně uložit prázdnou bednu.

Za bílého dne, v obytné oblasti, jen pár metrů od frekventované silnice. Stáli tam – před hromadami automatických zbraní. V noci, chránění tmou, vytvořili stejný řetěz jako před kesonem. I když tentokrát směřoval jeho pohyb opačným směrem. Vincent bral zbraně z nákladního prostoru vozu, podával je Felixovi, ten Leovi a ten Jasperovi, který je ukládal do buňky.

„Leo! Sháním tě jako *debil*!“

Gabbeho hlas přecházející do falzetu protínal říjnový den a lámal ho na kusy.

„Jak to sakra chcete dneska všechno stihnout?!“

Vyšel ze staveniště, blížil se k nim.

Šedesátník. Modré kalhoty s laclem, které mu kdysi padly, ale teď obepínaly rostoucí břicho. Kelímek s kávou a v náručí sáček se skořicovými šneky.

„Hergot, byli jste tady vůbec tehle tejdni?!“

Leo klidně vydechoval. Pak tiše pošeptal Felixovi: „Zamkneš to tady? Já už ho nějak zpracuju.“

Vyšel z kontejnerové buňky, uviděl soptícího muže s brunátným obličejem.

„Leo! Vy jste tady včera nebyli! Několikrát jsem ti volal! Krucinál, nevím, čím se zabýváte, ale určitě ne tím, co je tady nutný dodělat!“

Rychlý pohled přes rameno: Felix právě zabouchl těžký poklop kontejneru. A pak zvuk oka, které zaklaplo v masivním visacím zámku. To, co je v buňce, je opět chráněno před cizími pohledy. Opět jsou na běžné stavbě.

„Ale teď jsme tady, ne? Bude to...“

„Nestihnete to!“

„... dneska hotový. Přesně tak, jak to stojí ve smlouvě.“

Gabbe došel až k samotné buňce. Leo ho objal kolem ramen, odváděl ho směrem k Modrému domu, nevyvíjel sílu, která by byla nepříjemná, ale přece jen se snažil, aby ho dostal z místa, které neměl nikdo jiný spatřit.

„Jestli ses upsal na jiný stavbě a dáváš jí přednost, je mi buřt! Chápeš, Leo? Máš se mnou podepsanou smlouvu!“

Když spolu vešli do domu, Gabbe hlasitě oddechoval a kráčel mnohem rychleji než obvykle. V patře, úplně vzadu, bude indická restaurace, vedle ní květinářství a v jeho sousedství solárium. V přízemí bude mimo jiné sídlit firma prodávající pneumatiky, tiskárna a nehtové studio. V těch místech, u přepážek ohraničujících Pizzerii U Robbyho, Jasper s Vincentem právě upevňovali sádrokartonové desky. Přibližně za měsíc tu někdo bude jíst svou capriciosu s porcí sýra navíc a na druhé straně si někdo jiný nechá nalepit akrylové nehty.

„Tak to vidíš! Nemáte to hotový!“

Ten hlas! Pronikavý hlas stárnoucího chlapa s nadváhou, šéfovský tón.

„My to stihnem. Bude to hotový.“

„Sakra, první nájemci se sem začnou stěhovat už zejtra ráno!“

Gabbe zmizel kdesi ve tmě, ale zase se hned vrátil. Bez skořicových šneků. Pořád ovšem držel kelímek s kávou.

„Mám přece smlouvu!“

„Když říkám, že to stihnem, tak to stihnem.“

„Doufám, že je ti *do prdele* jasný, že jinak nedostanete poslední výplatu!“

Ze sakra se stala *prdel*. Tím se ale Leo nezabýval, měl chuť udělat něco jiného: dát šéfovi jednu přes hubu.

„Leo, posloucháš mě? Já tady jsem od té doby, co... co jsi tu byl naposled. Je to několik dní! Leo, kde jste *do prdele* byli?“

Měl chuť se k němu postavit, hodně blízko. Podívat se mu do očí.

„Tenhle tejděn se tu nikdo z vás ani neukázal!“

A pak – ušetřit mu jedinou ránu. Přímo do nosu.

„Leo, vedeš to ty! Je to tvoje firma, já jí platím za práci! To ty bys měl dohlédnout, aby tu někdo makal! Leo, co to *do prdele* děláte?“

Jenže: ten, kdo chce zavést nový způsob práce a chce si vytvořit pracovní skupinu, nedává nikomu pěstí do nosu.

Místo toho ho Leo znovu vzal kolem ramen, jak to měl ve zvyku.

„Gabbe, kámo, řekni: už jsem tě někdy zklamal? Odved jsem někdy nekvalitní práci? Zpozdil jsem se s dodávkou?“

„To ne, ale...“

„Tak to řekni, zpozdil jsem se?“

Rozzlobený Gabbe se vyprostil zpod paže, která na něho poměrně silně tlačila, a rozběhl se k jednomu koutu staveniště.

„Koukni na tudle stěnu! Kadeřnictví! Chybí tady jedna vrstva sádrokartonu!“

Ukazoval současně na různá místa.

„To si tu ženský maj nechat udělat trvalou, když to nebude pořádně zabezpečený proti požáru?“

Vyběhl do patra.

„A tady: solárko! Koukej na to! Tady chybí výplň dveří! To má bejt jako vidět dovnitř nebo co? A tady: květinářství. Nedodělaná podlaha! Čtyři dlaždice jsou rozbitý... *do prdele*, lidi po tom tady budou šlapat v mokrejch botách!“

Znovu se objevil na schodech, tentokrát se hnul dolů, vyběhl na parkoviště. Opět se zvolna rozpršelo.

„A... tahle blbá buňka! Říkals, že si ji odvezeš. Za pár tejdnu tady budou parkovat zákazníci!“

Malý podsaditý muž udeřil několikrát oběma rukama do buňky, která na parkovišti zabírala místo pro zákaznický centra. Neozval se z ní dutý zvuk, byla až po strop plná.

„Uklidni se, nechceš přece dostat další infarkt – nebo jo?“

Mužův obličej po všech těch přesunech a výbuších nashromážděné zlosti, která vytryskla a odtekla s dešťovou vodou, ještě více zrudl.

„Do půlnoci je to hotový. Gabbe, já si potřebuju tu svou firmu udržet. Asi nechápeš, jak moc. Moje firma, naše spolupráce, to jsou předpoklady k tomu, abych mohl... expandovat.“

Otočil se k němu zpocený obličej.

„Expandovat?“

„Maximalizovat zisky. A nesmí přitom stoupnout riziko.“

„Teď ti nerozumím.“

„To nevadí, Gabbe, to nic. Ale nějak se mi nelíbíš. Decháš ztěžka, mám o tebe strach. Jeď domů a odpočiň si. Do půlnoci to máme hotový. Víš přece, že je na mě spoleh.“

Chtěl mu podat ruku, zastavila se mezi nimi.

„Nebo není?“

Gabbeho ruka – malá, zpocená a měkká – stiskla tu jeho.

„Fajn. Tenhle plechovej barák bude dneska hotovej, věř mi. A pak ti koupím skořicový šneky, jo?“

Leo zůstal stát mezi buňkou a autem, čekal, až rozčilený šéf odjede po silnici. Slyšel přitom šum a bouchání – Felix, Vincent a Jasper dělali všechno pro to, aby ženy, které si dají udělat trvalou, byly chráněné proti požáru, a aby ti, kteří si přijdou koupit květiny, mohli vejít dovnitř v mokřých botách.

Před chvílí tu stál někdo, kdo neměl, a bušil tlustýma rukama do kontejneru plného automatických zbraní.

Co příště?

Mohl by se chtít podívat, co je uvnitř.

Leo nezamířil ke stěnám a podlahám, které měly být hotové během dvanácti hodin, ale na opačnou stranu: přešel silnici a zamířil k rodinným domům. K řešení svého problému, kam uložit zbraně. K malému patrovému domku na ohrazeném pozemku bez trávníku, který sousedil se širokou silnicí. Při práci na stavbě si nedávno všiml, jak odtud vynášejí nábytek. Nyní měl domek vzadu ceduli NA PRODEJ. Leo prošel kolem vysokého drátěného plotu ke vchodu, k otevřené brance, a přes asfaltovou plochu došel k domu. Oknem vpravo od dveří nahlédl dovnitř: prázdná kuchyň. Okno vlevo od dveří: prázdná předsíň. Další okno za rohem: přístavba a v ní prázdný pokoj. Za dalším rohem další okno: schody do patra.

Patro, ale žádný sklep. Celá čtvrť domů, které byly postaveny na někdejšímořském dně. Všechny stojí na hlíně, mohou růst vzhůru, ale ne opačným směrem.

V průběhu minulých týdnů několikrát nechal přibíjení a vrtání a zadíval se na nevzhledný domek stojící velmi blízko silnice. Pokaždé měl před očima Fantomovu jeskyni s lebkami. Věděl, že je to naivní představa. Zároveň to ale bylo řešení, jak by mohl ukrýt a skladovat něco tak, aby na to nikdo nepřišel.

Okno kuchyně – znovu se jím podíval dovnitř.

Na podlaze vybledlé lino, poškozené stěny, linky a spotřebiče z jiného desetiletí. Dům, který nestojí za povšimnutí. Ten, kdo tu bydlel, měl asi hluboko do kapsy.

Další cedule NA PRODEJ byla upevněná na vstupních dveřích. V duchu znovu uviděl usmívajícího se realitního makléře s patkou, jak v kapse hledá pero a na zadní stranu účtenky z parukářské dílny píše telefonní číslo místní kanceláře Švédských prodejců nemovitostí.

Leo přesně takový domek hledal. A velká garáž, která k němu patřila, ta byla přímo z říše snů. Fantomova jeskyně a místo pro nácvik. Vyškrábal se na hromadu vyražených pneumatik a otřel její zaprášené okno. Měla vysoký strop a dost místa na čtyři, možná pět vozů. Také byla úplně prázdná. Dokonalé místo pro skupinu, kterou je třeba zformovat a vycvičit.

Někde se otevřely a zase zavřely dveře.

Otočil se k sousední zahradě, v níž stál daleko větší dům. Trávník byl pokrytý vlhkým listím, rostl tu zástup jabloní, které připomínaly sukovité kostry. Z domu vyšla žena, před sebou postrkovala malé dítě. Zadívala se na něho, nejspíš si myslela, že je spekulant s nemovitostmi, kývl jí na pozdrav.

Údery kladiv a hukot z druhé strany silnice – to přitáhne pozornost každého, kdo sem přijde, nebude si všímat domku s garáží – hlavní kanceláře a cvičiště. A tamhle – Leo se otočil ke dva kilometry vzdálenému lesu – jsem prožil ten nejpodivnější večer a noc svého života.

Jak to, že to bylo tak snadné?

Tři bratři a jejich přítel z dětských let, všem jim bylo kolem dvaceti, smrkáči bez vzdělání, kteří se rozhodli, že úspěšně provedou loupež zbraní – největší loupež ve švédských, skandinávských, západoevropských dějinách –, a pak ji zkrátka provedli.

Stačily jim k tomu znalosti ze stavebnictví, hodně plastické trhavy a nejstarší bratr, který věděl, co znamená vzájemná důvěra.